

[Ragnhild Andersen.]

De enlige mødre har også dårlige lejligheder, fremgår det af betænkningen. Man har spurgt dem om deres ønsker; jeg skal indskrænke mig til at nævne de to første, da min taletid nu er udløbet; det er: større bidrag fra faderen og forhøjet indtægtsgrænse. Dette ønske understøttes, tør jeg sige, af det store flertal af mødre. 38 pct. af samtlige mødre, såvidt jeg erindrer — det kan ses af betænkningen, jeg skal komme tilbage til det i mine efterfølgende bemærkninger — ønsker, at indtægtsgrænsen forhøjes eller bortfalder. Dette er grundlaget for det af mit parti fremsatte forslag. Jeg opfordrer indtrængende alle medlemmer af folketinget — først og fremmest må jeg have lov til at sige: kvindelige medlemmer — til at lade ting ligge, som kan skille, for at vi i fællesskab kan opnå i hvert fald denne begunstigelse for de enligt stillede mødre.

Der kunne være god grund til at rejse en række andre spørgsmål. Når mit parti ikke har medtaget spørgsmålet om de kvinder, der gifter sig og derfor ikke kan få bidrag til børnene, er det ikke, fordi vi mener, der ikke her ligger problemer; jo, også her mener vi, højtærede socialministre, at der ligger problemer, men det store og tungtvejende problem er de enlige mødre, som alene må slås med deres vanskeligheder; dem må vi først komme til hjælp. Derfor anbefaler jeg til velvillig behandling vort forslag om at få indtægtsgrænserne sat i vejret, helst op til sygekassegrænserne — men det er vi villige til at forhandle om. Hovedsagen er, at man rækker de enlige mødre en hjælpende hånd.

Nina Andersen: De enlige mødres kår optager stærkt en betydelig gruppe af befolkningen; ja, jeg tror, man kan sige, at den gruppe af befolkningen, som har fået øget interesse for de enlige mødres forhold, er steget stærkt de senere år. Jeg tager det som et bevis for, at det er lykkedes at ændre indstillingen til de enlige mødre i løbet af de sidste 10—15 år. Der er nu en større forståelse af værdien af, at en moder beholder sit barn, og der er en øget respekt for hendes indsats for at klare tilværelsen for barnet eller børnene og sig selv. Det synes jeg er en lykkelig udvikling. Men jeg synes også, vi hele tiden skal være forsigtige og lægge vor politik med hensyn til de enlige mødre

sådan tilrette, at vi ikke på anden måde udfordrer til, at den gamle animositet skal vokse op igen. Det er jo nemlig således, at den sociale retfærdighed altid har to sider.

Der er og kan ikke herske nogen tvivl om mit partis sympati på dette område. Derom vidner en række forbedringer i de senere år, som vi har været initiativtagere til, eller hvis gennemførelse vi har medvirket til. Jeg kunne lide lige at nævne, hvorledes f. eks. bidragene er steget og indtægtsgrænserne sat i vejret gennem de senere år. Hvad angår bidragene, så er de fra det tidspunkt, inden vi foretog forbedringerne i 1948, og indtil nu, steget med mellem 25 og 30 pct. Tager vi indtægtsgrænserne, er der også sket en stigning. Må jeg i parentes bemærke, at der her var en lille unøjagtighed i det, det ærede medlem fru Ragnhild Andersen sagde, idet den indtægtsgrænse, der blev gennemført i 1953, ikke var den af hende nævnte, men var sat ved 6 210 kr. (*Ragnhild Andersen:* Den blev reguleret ned, ærede medlem!) Ja, men det ærede medlem påstod, at grænsen på det tidspunkt fastsattes til det lavere beløb og senere blev sat ned med 120 kr. Der var altså en lille unøjagtighed, som jeg for en sikkerheds skyld vil gøre opmærksom på. Indtægtsgrænsen er fra det nævnte tidspunkt i 1948, og indtil ændring skete i 1953, steget med ca. 100 pct. i København og med mellem 100 og 125 pct. i provinsbyerne og i landdistrikterne, hvilket jeg synes er et lykkeligt resultat.

Må jeg lige i parentes sige, at når der skete den omtalte ændring for et års tid siden, var den foranlediget af pristalsreguleringen. Det er min opfattelse, at når man ønsker en pristalsregulering i de tilfælde, hvor pristallet går op, må man også affinde sig med en pristalsregulering, når pristallet går ned. Pristalsreguleringsprincippet må være noget, der ligger fast. At så andre forhold kan medføre, at man mener, at der må ske en forhøjelse af grænserne, er noget, der må holdes udenfor. Jeg synes, at pristalsreguleringsprincippet må stå klart og rent for sig selv.

Jeg har altså her nævnt den stigning, der har været på disse områder, og som jeg synes er meget lykkelig. Må jeg ligeledes nævne, at også gennem planerne om den fremtidige lovgivning er vort parti interes-